РЕШЕНИЯ

РЕШЕНИЕ (ЕС) 2020/613 НА КОМИСИЯТА

от 7 февруари 2020 година

относно мярка SA.17653 — C36/2007 (ex NN 25/2007), приведена в действие от Германия в полза на Deutsche Post AG

(нотифицирано под номер C(2020) 593)

(само текстът на немски език е автентичен)

(текст от значение за ЕИП)

ЕВРОПЕЙСКАТА КОМИСИЯ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 108, параграф 2, първа алинея от него,

като взе предвид Споразумението за Европейското икономическо пространство, и по-специално член 62, параграф 1, буква а) от него,

като прикани заинтересованите страни да представят мненията си в съответствие с посочената(ите) по-горе разпоредба(и) ([1]) и като взе предвид техните мнения,

като има предвид, че:

1. ПРОЦЕДУРА

1.1. Обобщение на процедурите за държавна помощ

1.1.1. *Решението за откриване*

(1) През 1994 г. предприятие United Parcel Service (UPS) подаде жалба относно предоставянето на незаконна държавна помощ в полза на предприятие Deutsche Bundespost POSTDIENST (наричано по-долу „POSTDIENST“).

(2) На 23 октомври 1999 г. Комисията откри официалната процедура по разследване („решението за откриване“) по отношение на няколко държавни мерки: компенсации, предоставени за задължението за предоставяне на универсална услуга, държавна гаранция и пенсионни субсидии за периода 1995—1999 г.

(3) Решението за откриване беше публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* ([2]). Комисията прикани заинтересованите страни да представят мненията си.

(4) Германия представи мнения на 16 септември 1999 г.

(5) След публикуването Комисията получи мнения от 14 заинтересовани страни, които бяха надлежно изпратени на германското правителство с писмо от 15 декември 1999 г., давайки му възможност да представи своите забележки относно тези мнения.

(6) Германските органи отговориха с писмо от 1 февруари 2000 г., което беше регистрирано като получено на 2 февруари 2000 г.

([1]) ОВ C 306, 23.10.1999 г., стр. 25.
([2]) ОВ C 306, 23.10.1999 г., стр. 25.

1.1.2. *Решението от 2002 г.*

(7) На 19 юни 2002 г. Комисията прие Решение 2002/753/ЕО ([3]) (наричано по-долу „решението от 2002 г.“), в което установи, че предприятие POSTDIENST и неговото предприятие приемник Deutsche Post AG (наричано по-долу „DPAG“; по-нататък POSTDIENST и DPAG ще бъдат заедно наричани „Deutsche Post“) са определяли цени за пратките, доставяни от врата до врата, под пределните разходи и че тяхната агресивна ценова политика не е била част от задължението на Deutsche Post за предоставяне на универсална услуга.

(8) Комисията счете, че последвалите загуби в размер на 572 млн. евро в крайна сметка са били финансирани в нарушение на членове 106 и 107 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) чрез държавни ресурси, предоставени на Deutsche Post под различни форми (напр. държавни компенсационни плащания от родственото дружество Deutsche Bundespost TELEKOM (наричано по-долу „TELEKOM“), публични гаранции за заеми и публични субсидии за финансиране на пенсиите на държавните служители).

(9) След решението от 2002 г. Германия възстанови от DPAG несъвместимата държавна помощ в размер на 572 млн. евро. Deutsche Post оспори решението в съдилищата на Съюза.

1.1.3. *Други жалби след решението от 2002 г.*

(10) На 13 май 2004 г. UPS подаде допълнителна жалба относно неправомерна държавна помощ, предоставена в полза на Deutsche Post след решението от 2002 г. UPS твърди, че в решението от 2002 г. не са разгледани всички мерки, посочени в първоначалната жалба от 1994 г., и че Deutsche Post се е ползвало от финансови ползи, които са значително по-големи от несъвместимата помощ в размер на 572 млн. евро. В допълнение UPS също така е на мнение, че Deutsche Post е използвало държавни ресурси за разширяване на своята дейност по доставка на колетни пратки (например за придобиване на други дружества) и за продажба на услуги на неоправдано ниски трансферни цени на своите дъщерни предприятия Postbank AG (наричано по-долу „POSTBANK“) и Deutsche Post Euro Express GmbH & Co OHG, които развиват дейност съответно в областта на банковите услуги и доставката на колетни пратки за бизнес клиенти под марката „DHL“.

(11) На 9 ноември 2004 г. и на 1 април 2005 г. службите на Комисията изпратиха до Германия искания за информация. Германия представи отговорите си съответно на 2 декември 2004 г. и на 3 юни 2005 г.

(12) На 16 юли 2004 г. TNT Post AG & Co KG (наричано по-долу „TNT“) подаде жалба, в която също се твърди, че Deutsche Post е продавало услуги на неоправдано ниски трансферни цени на POSTBANK. Дружеството твърди, че докато POSTBANK е платило единствено променливите разходи за предоставените услуги, Deutsche Post е финансирало общите постоянни разходи на дистрибуторската мрежа изцяло от приходите от своя монопол в областта на писмовните пратки.

(13) На 11 ноември 2004 г. и на 25 април 2005 г. службите на Комисията изпратиха до Германия искания за информация. Германия представи отговорите си съответно на 17 декември 2004 г. и на 23 юни 2005 г.

1.1.4. *Решението за разширяване от 2007 г.*

(14) След последващите жалби Комисията с писмо от 12 септември 2007 г. ([4]) уведоми Германия за решението си да разшири обхвата на процедурата, която първоначално беше открита през 1999 г. (наричано по-долу „решението за разширяване от 2007 г.“).

(15) Целта на решението за разширяване от 2007 г. беше да бъде включена новопредставената информация и да бъдат подробно разгледани всички потенциални нарушения на конкуренцията, произтичащи от предоставените на Deutsche Post публични мерки.

(16) Германия представи мненията си на 14 декември 2007 г., а Deutsche Post оспори решението за разширяване от 2007 г. по съдебен ред ([5]). На 16 ноември 2007 г. UPS и TNT представиха своите мнения. След първоначално искане за удължаване на срока от 20 декември 2007 г., Германия накрая представи своите забележки по мненията на UPS и TNT на 12 март 2008 г.

([3]) Решение 2002/753/ЕО на Комисията от 19 юни 2002 г. относно мерки, приведени в действие от Федерална република Германия в полза на Deutsche Post AG (ОВ L 247, 14.9.2002 г., стр. 27).

([4]) ОВ C 245, 19.10.2007 г., стр. 21.

([5]) Решение на Общия съд от 8 декември 2011 г., *Deutsche Post/Комисия*, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.

1.1.5. *Искането за информация от 17 юли 2008 г.*

(17) На 17 юли 2008 г. Комисията изпрати до Германия искане за информация относно всички публични мерки, които са предмет на разследването, като приложи въпросник относно приходите и разходите на Deutsche Post за периода 1989—2007 г. На 5 август 2008 г. Германия отправи искане за неопределено удължаване на срока с аргумента, че преди да може да предостави отговор, трябва да се установи наличието на някои данни.

(18) На 12 август 2008 г. Комисията обясни защо разследването на приходите и разходите на Deutsche Post следва да засяга периода 1989—2007 г. и настоя поисканата информация да бъде предоставена.

(19) В представеното си мнение от 14 август 2008 г. Германия заяви, че няма основания за разглеждане на приходите и разходите на Deutsche Post за периода след 1994 г. На 22 август 2008 г. Комисията си запази правото да издаде разпореждане за информация в съответствие с член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета ([6]), ако Германия не представи исканата информация.

(20) На 2 октомври 2008 г. Германия представи резултатите от допълнително експертно становище, за да подкрепи позицията си, че не е необходим счетоводен анализ след 1994 г. и че следователно подходящият период на разследване е от 1990 до 1994 г.

(21) На 28 октомври 2008 г. Германия предостави информация относно държавната гаранция и пенсионната мярка.

1.1.6. *Разпореждането за информация от 30 октомври 2008 г.*

(22) Комисията не прие аргументите на Германия и настоя, че за да се оцени ефективно въздействието върху конкуренцията на приведените в действие мерки за държавна помощ, е необходим анализ до 2007 г. След двете напомняния за предоставяне на информация от 12 и от 22 август 2008 г., на 30 октомври 2008 г. Комисията издаде разпореждане за информация, с което нареди на Германия да предостави цялата необходима счетоводна информация за целия период от 1989 до 2007 г.

(23) Германия и Deutsche Post оспориха действителността на разпореждането за информация по съдебен ред ([7]).

(24) На 27 ноември 2008 г. Германия представи поисканата счетоводна информация за периода 1989—1994 г. На 5 и 16 декември 2008 г. Германия актуализира счетоводната информация, предоставена на 27 ноември 2008 г.

1.1.7. *Предоставяне на счетоводна информация за периода 1989—2007 г.*

(25) След проведена на 6 февруари 2009 г. среща между компетентния държавен секретар на Германия, изпълнителния директор на DPAG и комисаря, който отговаря за политиката на конкуренция, Германия и Deutsche Post се съгласиха да предоставят счетоводна информация за периода след 1994 г.

(26) На 3 март 2009 г. Германия предостави първия набор счетоводна информация за целия период, обхванат от разследването — от 1989 до 2007 г.

(27) Между Deutsche Post и службите на Комисията се състояха срещи на 3 март 2009 г. в Брюксел и на 12 март, 2 април, 28 май, 23 юни и 18 септември 2009 г. в Бон. Германия предостави допълнителна информация от Deutsche Post на 26 март, 7 май и 22 юни 2009 г.

(28) След тези срещи и предаването от страна на службите на Комисията на два списъка с въпроси на Deutsche Post на 4 юни и на 30 юли 2009 г. Германия предостави актуализирана счетоводна информация и допълнителни разяснения на 9 юли, 31 юли, 17 август, 8 септември, 10 септември и 15 октомври 2009 г.

([6]) Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 г. за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, 27.3.1999 г., стр. 1).

([7]) Определение на Общия съд от 14 юли 2010 г., *Deutsche Post/Комисия*, T-570/08, ECLI:EU:T:2010:31, Определение на Общия съд от 14 юли 2010 г., *Deutsche Post/Комисия*, T-571/08, ECLI:EU:T:2010:312, Решение на Съда от 13 октомври 2011 г., *Deutsche Post и Германия/Комисия*, C-463/10 P и C-475/10 P, ECLI:EU:C:2011:656, Определение на председателя на втори състав на Общия съд от 10 май 2012 г., *Германия/Комисия*, T-571/08 RENV, ECLI:EU:T:2012:228 и Решение на Общия съд от 12 ноември 2013 г., *Deutsche Post/Комисия*, T-570/08 RENV, ECLI:EU:T:2013:589.

(29) На 16 и 24 септември 2009 г. службите на Комисията изпратиха допълнителни въпроси, на които Германия предостави отговори на 14 октомври 2009 г.

1.1.8. *Решението за разширяване от 2011 г.*

(30) С писмо от 10 май 2011 г. ([8]) Комисията уведоми Германия за решението си да разшири обхвата на процедурата, определена в член 108, параграф 2 от ДФЕС, която първоначално беше открита през 1999 г. и чийто обхват беше разширен през 2007 г., с оглед да се извърши задълбочен анализ на пенсионните субсидии, които Deutsche Post получава от 1995 г. („решението за разширяване от 2011 г.“).

(31) След първоначално искане за удължаване на срока от 23 май 2011 г. Германия предостави мненията си на 29 юли 2011 г.

(32) UPS представи мненията си на 4 октомври 2011 г. Те бяха последвани от мненията, представени от Free and Fair Post Initiative на 5 октомври 2011 г., и от мненията, представени от Bundesverband Internationaler Express und Kurierdienste (BIEK) на 7 октомври 2011 г. На 13 октомври 2011 г. Комисията предаде мненията от заинтересованите страни на Германия.

(33) На 14 ноември 2011 г. Германия предостави забележките си по мненията на третите страни.

(34) На 18 ноември 2011 г. Комисията изпрати искане за допълнителна информация, по-специално за подробни данни за финансирането на пенсиите за периода след 2007 г. Германия предостави отговори на 2 и 19 януари 2012 г. На 16 декември 2011 г. Комисията предостави на Германия за мнение експертно проучване от Charles River Associates относно определянето на референтната печалба ([9]), Германия изпрати отговор на 16 януари 2012 г.

1.1.9. *Решението от 2012 г.*

(35) На 25 януари 2012 г. Комисията прие Решение 2012/636/ЕС ([10]) (наричано по-долу „решението от 2012 г.“).

(36) В това решение Комисията заключи по отношение на пенсионната мярка, че мярката представлява неправомерна и несъвместима държавна помощ и нареди възстановяване на помощта за периода от 1 януари 2003 г. до момента, в който сравнителното предимство е премахнато. По отношение на помощта за периода 1995—2002 г. Комисията заключи, че е не е било възможно размерът на несъвместимата помощ да се измери в количествено изражение. Следователно Комисията не нареди възстановяване на помощта по отношение на този период.

(37) По отношение на държавните компенсационни плащания Комисията заключи, че те са били неправомерно предоставени от Германия в нарушение на член 108, параграф 3 от ДФЕС, но са съвместими с вътрешния пазар. По отношение на държавната гаранция Комисията заключи, че мярката представлява съществуваща помощ в полза на Deutsche Post съгласно член 107, параграф 1 и член 108, параграф 3 от ДФЕС.

1.2. **Обобщение на съдебните дела, имащи отношение към настоящото дело**

1.2.1. *Отмяна на решението от 2002 г.*

(38) В решението си от 2008 г. ([11]) Общият съд отмени решението от 2002 г., тъй като Комисията не е направила изчерпателен анализ на всички приходи и разходи, свързани с универсални услуги, за да определи дали Deutsche Post е получило недостатъчна компенсация или свръхкомпенсация.

(39) Впоследствие Германия изплати възстановената държавна помощ в размер на 572 млн. евро заедно с натрупаните лихви на Deutsche Post.

(40) На 2 септември 2010 г. Съдът на Европейския съюз отхвърли жалбата на Комисията срещу решението на Общия съд ([12]).

([8]) ОВ C 263, 7.9.2011 г., стр. 4.

([9]) Charles River Associates, март 2011 г., „Estimating a reasonable profit margin for provision of letter services“ (Определяне на разумен марж на печалбата за предоставянето на услуги за писмовни пратки), представено от Белгия по Дело за държавна помощ SA.14588 — Държавна помощ за BPost.

([10]) Решение 2012/636/ЕС на Комисията от 25 януари 2012 г. относно мярка C 36/07 (ex NN 25/07), приведена в действие от Германия в полза на Deutsche Post AG (ОВ L 289, 19.10.2012 г., стр. 1).

([11]) Решение на Общия съд от 1 юли 2008 г., *Deutsche Post/Комисия*, T-266/02, ECLI:EU:T:2008:235.

([12]) Решение на Съда от 2 септември 2010 г., *Комисия/Deutsche Post*, C-399/08 P, ECLI:EU:C:2010:481.

1.2.2. *Отпяна на решението за разширяване на обхвата от 2007 г.*

(41) Deutsche Post оспори решението за разширяванеот 2007 г., като твърдеше, че решението от 2002 г. е породило оправдани правни очаквания, че Комисията няма да възобнови своите разследвания.

(42) На 8 декември 2011 г. Общият съд отхвърли тази жалба като недопустима ([13]) на основание, че решението за разширяване от 2007 г. се е отнасяло до същите мерки, към които е насочено решението за откриване.

(43) На 24 октомври 2013 г. Съдът на Европейския съюз отмени решението от 2011 г. на Общия съд относно решението за разширяване от 2007 г. ([14]), като върна делото на Общия съд.

(44) На 18 септември 2015 г. Общият съд отмени решението за разширяване от 2007 г. ([15]) Решението не беше обжалвано.

1.2.3. *Частична отпяна на решението от 2012 г.*

(45) На 14 юли 2016 г. Общият съд отмени членове 1 и 4 от решението от 2012 г. ([16]) с аргумента, че Комисията не е доказала наличието на предимство, предоставено на Deutsche Post. Решението не беше обжалвано.

(46) Останалата част от решението от 2012 г. не беше обжалвана.

1.2.4. *Отпяна на решението за разширяване на обхвата от 2011 г.*

(47) На 10 април 2019 г. Общият съд отмени решението за разширяване на обхвата от 2011 г. ([17]) с аргумента, че Комисията не е обосновала в достатъчна степен откриването на официалната процедура (нарушение на член 296 от ДФЕС) във връзка с наличието на предимство. Решението не беше обжалвано.

1.3. **Мнения, получени след отмяната на решението от 2012 г. и решението за разширяване от 2011 г.**

(48) След отмяната на решението от 2012 г. и решението за разширяване от 2011 г. Комисията получи допълнителни мнения от UPS с писма от 24 май и 17 юли 2019 г. и от BIEK с писмо от 31 май 2019 г. В своите писма UPS и BIEK подчертаха, че продължават да имат опасения относно пенсионната мярка и настоятелно приканиха Комисията да продължи и приключи своето разследване. UPS предостави допълнителни мнения на 28 ноември 2019 г.

2. **ОПИСАНИЕ НА РАЗСЛЕДВАНАТА МЯРКА**

2.1. **Обхват на настоящото решение**

(49) С оглед на многобройните решения, приети от Комисията, и отмяната на някои решения, Комисията счита за необходимо като начало да разясни обхвата на настоящото решение.

(50) Комисията припомня, че в решението от 2012 г. тя заключи:

а) по отношение на държавните компенсационни плащания: че те са били неправомерно предоставени от Германия в нарушение на член 108, параграф 3 от ДФЕС, но са съвместими с вътрешния пазар; и

б) по отношение на държавната гаранция: че тази мярка представлява съществуваща помощ в полза на Deutsche Post съгласно член 107, параграф 1 и член 108, параграф 3 от ДФЕС.

(51) По отношение на тези заключения решението от 2012 г. не е обжалвано и следователно остава в сила.

([13]) Решение на Общия съд от 8 декември 2011 г., *Deutsche Post/Комисия*, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.
([14]) Решение на Общия съд от 24 октомври 2013 г., *Deutsche Post/Комисия*, C-77/07, ECLI:EU:C:2013:695.
([15]) Решение на Общия съд от 18 септември 2015 г., Deutsche Post/Комисия, T-421/07 RENV, ECLI:EU:T:2015:654.
([16]) Решение на Общия съд от 14 юли 2016 г., *Германия/Комисия*, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406.
([17]) Решение на Общия съд от 10 април 2019 г., *Deutsche Post/Комисия*, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.

(52) Освен това Комисията отбелязва, че решението за разширяване от 2007 г. и решението за разширяване от 2011 г. са били отменени от съдилищата.

(53) В този контекст разследването се отнася само до плащанията, описани в решението за откриване.

(54) По-специално, решението за откриване се отнася до следното:

а) плащанията, извършени от Deutsche Post в пенсионния фонд (създаден в контекста на приватизацията на Deutsche Post) в размер на 4 млрд. германски марки (приблизително 2,05 млрд. евро) на година между 1995 и 1999 г.;

б) дефицита от 8,2 млрд. германски марки (приблизително 4,19 млрд. евро), натрупан в пенсионния фонд в резултат на ранното пенсиониране на значителен брой служители на Deutsche Post до 1999 г.; и

в) факта, че Германия, според обявеното от министъра на финансите на Германия на 18 януари 1999 г., е покрила този дефицит.

(55) С оглед на това пенсионната мярка, както е описана по-горе, е предметът на настоящото решение.

2.2. **Пенсионната мярка за периода 1995—1999 г.**

(56) От 1995 г. нататък с пенсионната мярка, основана на Закона за трудовото право, приложимо по отношение на персонала на бившата пощенска служба на Федерална република Германия (*Gesetz zum Personalrecht der Beschäftigten der früheren Deutschen Bundespost (Postpersonalrechtsgesetz)* ([18]) („PostPersRG“), е финансирана голяма част от пенсиите за пенсионирани държавни служители на Deutsche Post. За да бъде напълно разбрано въздействието на пенсионната мярка при оценката в раздел 5, в следващите раздели ще бъдат описани по-подробно социалните обезщетения и социалноосигурителните вноски на държавните служители в сравнение със схемите за задължително социално осигуряване за служители по договори с частноправен характер (по-нататък „частните служители“).

2.2.1. *Социални обезщетения за държавните служители*

(57) Държавните служители имат право на пенсия за старост, на здравни и дългосрочни грижи. Обезщетенията за държавните служители на Deutsche Post са същите като за всички останали държавни служители.

а) Равнището на пенсията е предварително установено съгласно член 14 от Закона за пенсиите за държавните служители и съдиите на федерално ниво и на ниво провинция (*Gesetz über die Versorgung der Beamten und Richter in Bund und Ländern (Beamtenversorgungsgesetz — BeamtVG)* от 24 август 1976 г. ([19]) като определен процент от последната заплата на държавния служител.

б) Държавните служители имат право на възстановяване на 50—70 % от разходите за здравни и дългосрочни грижи, а останалите разходи трябва да заплатят сами. Точната разбивка на разходите за здравни грижи и дългосрочни грижи зависи от различни критерии, като например от броя на децата. Държавните служители могат да изберат или да участват в допълнително доброволно осигуряване, или да плащат своята част от разходите за здравни грижи и дългосрочни грижи със собствени средства.

2.2.2. *Финансиране на социалните обезщетения за държавните служители на POSTDIENST в периода 1989—1994 г.*

(58) След първата реформа на пощите от 1989 г., съгласно член 54, параграф 2 от Закона за корпоративната правна структура на пощенската служба на Федерална република Германия (*Gesetz über die Unternehmensverfassung der Deutschen Bundespost (Postverfassungsgesetz — PostVerfG)* ([20]) POSTDIENST, TELEKOM и POSTBANK са задължени да финансират изцяло пенсионните плащания и здравните разходи на пенсионираните държавни служители, които са разпределени към съответните дружества въз основа на местоработата на всеки служител в миналото.

(59) Съгласно тази разпоредба независимо от това, че исковете на държавните служители продължават да се предявяват към държавата, държавата има право да предяви иск за цялата сума съответно към POSTDIENST, TELEKOM и POSTBANK.

([18]) Член 4 от Закона за реформата на пощенските услуги и далекосъобщенията (*Gesetz zur Neuordnung des Postwesens und der Telekommunikation (Postneuordnungsgesetz — PTNeuOG)*, 14 септември 1994 г., Държавен вестник на Федерална република Германия (*Bundesgesetzblatt*, „BGBl.“), 1994 г., част I, брой 61, стр. 2325.

([19]) BGBl., 1976 г., част I, № 111, стр. 2485.

([20]) Член 1 от Закона за преструктурирането на пощенските и далекосъобщителните услуги и пощенската служба на Федерална република Германия (*Gesetz zur Neustrukturierung des Post- und Fernmeldewesens und der Deutschen Bundespost (Poststrukturgesetz — PostStruktG)*, 8 юни 1989 г., BGBl. 1989 г., част I, № 25, стр. 1026.

2.2.3. *Финансиране на социалните обезщетения за държавните служители на DPAG от 1995 г.*

(60) С реформата на пощенските услуги и далекосъобщенията от 1994 г. (*Gesetz zur Neuordnung des Postwesens und der Telekommunikation*) държавните служители, работили за POSTDIENST, са прехвърлени към DPAG съгласно член 2, параграф 1 от PostPersRG. По този начин съгласно член 2, параграф 3 от PostPersRG държавните служители запазват своя съществуващ правен статут. Съгласно член 1, параграф 1 от PostPersRG DPAG поема всички права и задължения на работодателя от държавата и, в съответствие с член 2, параграф 3 от PostPersRG, всички вземания на държавните служители, свързани с права на собственост.

(61) Съгласно член 15 от PostPersRG плащането на пенсиите и разходите за здравни грижи на пенсионираните държавни служители се поема от новосъздаден пенсионен фонд за държавните служители на Deutsche Post. На 1 юли 2001 г. пенсионните фондове за Deutsche Post, TELEKOM и POSTBANK се сливат в пенсионния фонд за държавните служители на пощенските служби (*Postbeamtenversorgungskasse*) (наричан по-долу „пенсионният фонд“).

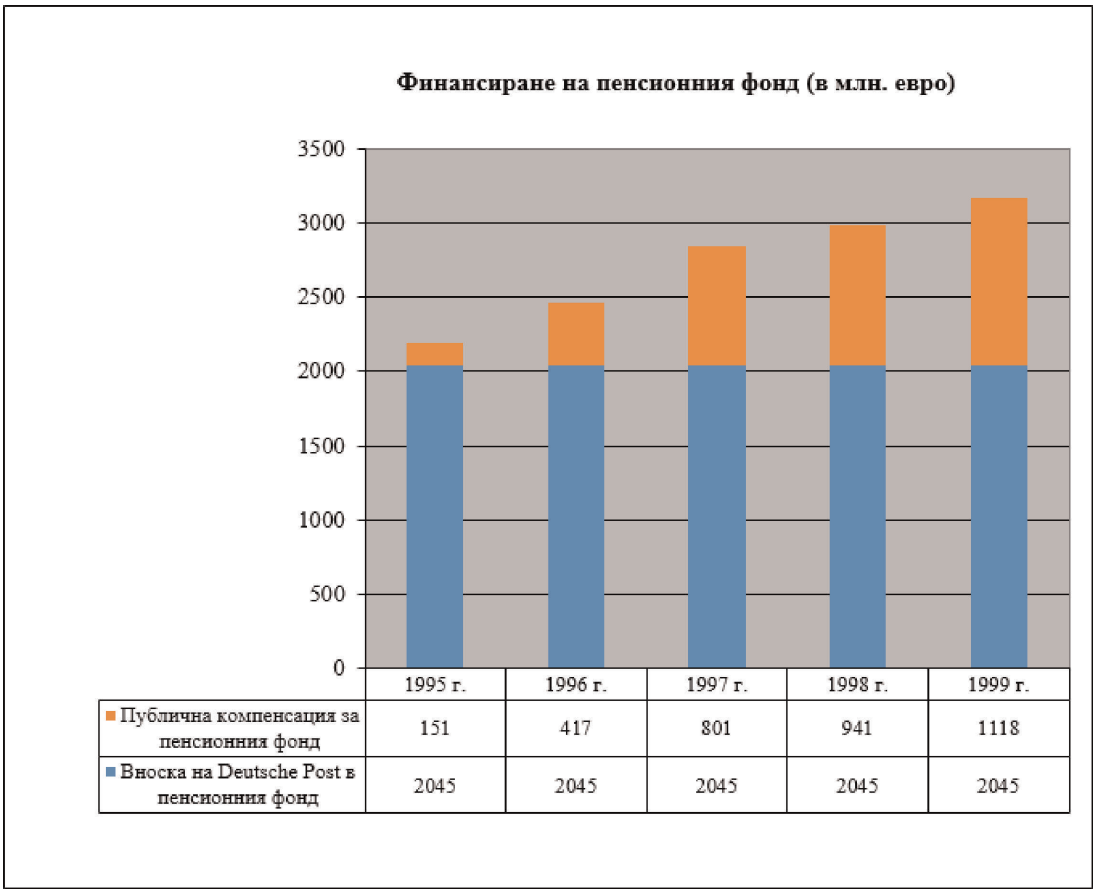
(62) Съгласно член 16, параграф 1 от PostPersRG Deutsche Post е трябвало да плаща в пенсионния фонд годишна вноска от 2,045 млрд. евро за периода 1995—1999 г., или общо 10,225 млрд. евро.

(63) Съгласно член 16, параграф 2 от PostPersRG пенсионната мярка покрива оставащия дефицит (т.е. разликата между пенсиите за пенсионираните държавни служители и вноската на Deutsche Post в пенсионния фонд). Пенсионната мярка беше увеличена от 151 млн. евро през 1995 г. на 1,118 млрд. евро през 1999 г.

(64) На графиките на фигури 1 и 2 по-долу са представени съответните вноски на Deutsche Post и Германия (в размер и процент) в пенсионния фонд.

Фигура 1

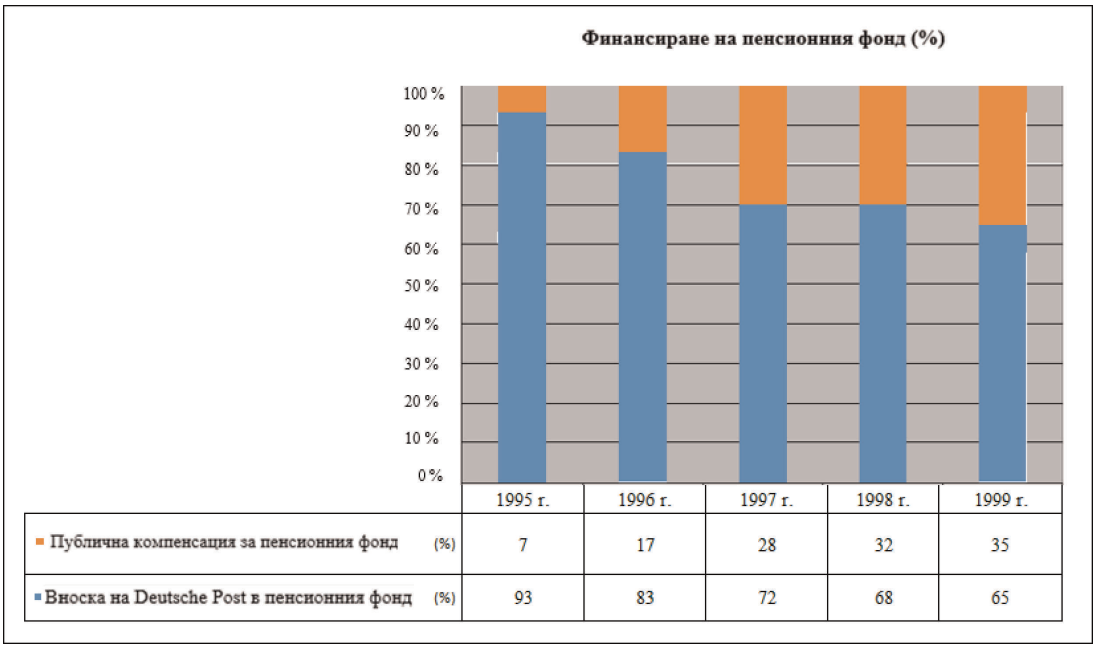
Финансиране на пенсионния фонд (в млн. евро)

	1995 г.	1996 г.	1997 г.	1998 г.	1999 г.
Публична компенсация за пенсионния фонд	151	417	801	941	1118
Вноска на Deutsche Post в пенсионния фонд	2045	2045	2045	2045	2045

Фигура 2

Вноски в пенсионния фонд (%)

	1995 г.	1996 г.	1997 г.	1998 г.	1999 г.
Публична компенсация за пенсионния фонд (%)	7	17	28	32	35
Вноска на Deutsche Post в пенсионния фонд (%)	93	83	72	68	65

2.2.4. *Задължително социално осигуряване и допълнително пенсионно осигуряване за частните служители на Deutsche Post*

(65) Частните служители се осигуряват задължително, като трябва да участват в четири вида задължително социално осигуряване: пенсионно осигуряване, осигуряване за безработица, здравно осигуряване и осигуряване за дългосрочни грижи ([21]). В сравнение със схемата за държавните служители схемите за задължително социално осигуряване предлагат различно ниво на покритие по отношение на пенсионното и здравното осигуряване и осигуряването за дългосрочни грижи:

а) равнището на пенсията се изчислява не като процент от последната месечна заплата, а като процент от усредненото възнаграждение през целия професионален живот;

б) разходите за здравни и дългосрочни грижи се покриват изцяло.

(66) Налице са също важни различия във финансирането на социалните обезщетения в сравнение с тези на държавните служители.

а) схемите за задължително социално осигуряване се финансират със съвместни вноски от служителя и работодателя през целия професионален живот на служителя („вноски за задължително социално осигуряване“);

б) общата ставка на вноските за задължително социално осигуряване формално се разделя на дял за сметка на служителя и дял за сметка на работодателя, като всеки от двата дяла включва приблизително половината от общата ставка на вноските за задължително социално осигуряване;

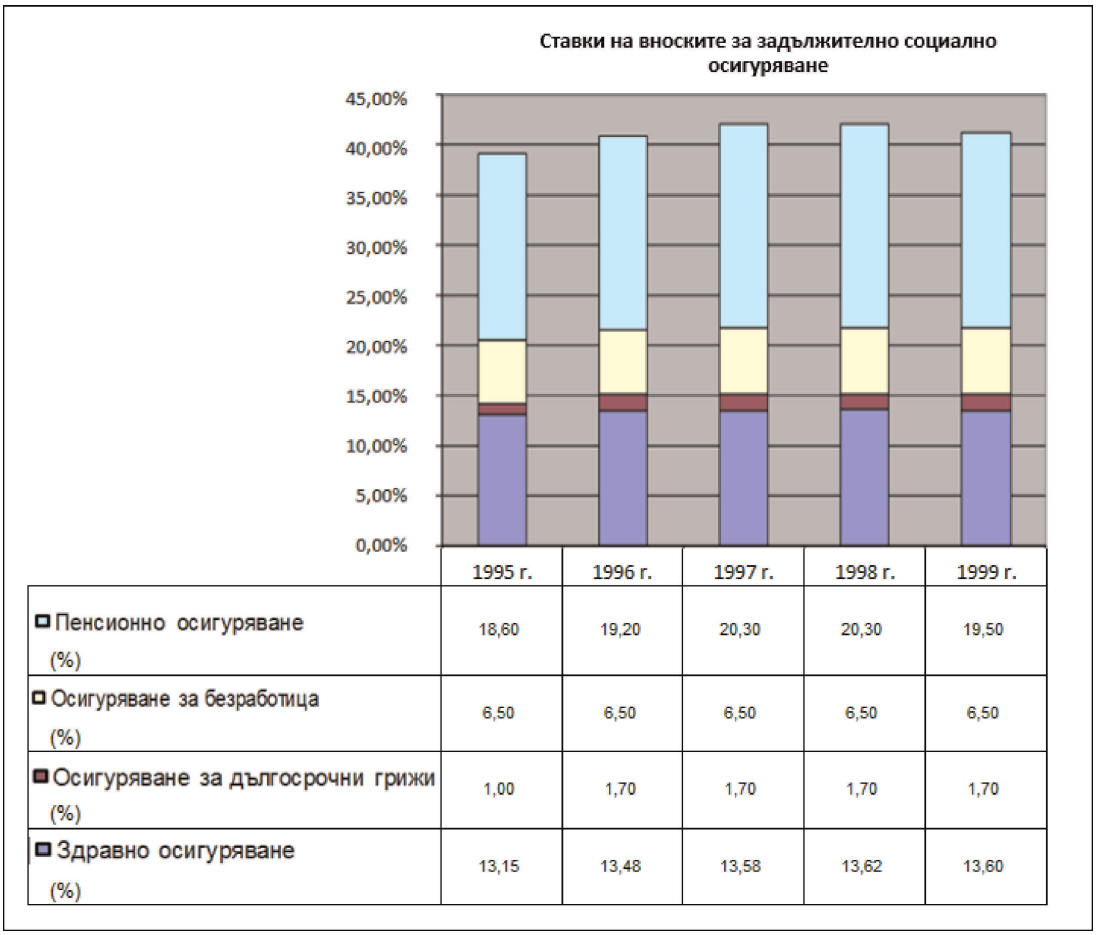
в) работодателят има официалното задължение да плаща общата ставка на вноските за задължително социално осигуряване във фондовете за социално осигуряване.

(67) На фигура 3 по-долу са представени ставките за задължително социално осигуряване за частни служители за периода 1995—1999 г.

([21]) Пенсионното осигуряване е уредено в шестата част от Кодекса за социално осигуряване (*Sozialgesetzbuch, Sechstes Buch (SGB VI)*, осигуряването за безработица е уредено в третата част (*SGB III*); в петата част от Кодекса за социално осигуряване (*SGB V*) се регламентира здравното осигуряване; Закон за дългосрочните грижи (*Gesetz zur sozialen Absicherung des Risikos der Pflegebedürftigkeit (Pflege-Versicherungsgesetz — PflegeVG)* от 26 май 1994 г. (BGBl. 1994 г., част I, № 30, стр. 1014) и с единадесетата част от *Кодекса за социално осигуряване* (*SGB XI*) се регламентира осигуряването за дългосрочни грижи.

Фигура 3

Ставки на вноските за задължително социално осигуряване (като процент от брутното възнаграждение на частните служители)

	1995 г.	1996 г.	1997 г.	1998 г.	1999 г.
Пенсионно осигуряване (%)	18,60	19,20	20,30	20,30	19,50
Осигуряване за безработица (%)	6,50	6,50	6,50	6,50	6,50
Осигуряване за дългосрочни грижи (%)	1,00	1,70	1,70	1,70	1,70
Здравно осигуряване (%)	13,15	13,48	13,58	13,62	13,60

(68) На фигура 3 е показано, че ставките на вноските за задължително социално осигуряване са били в порядъка от 39 % до 42 % от брутното възнаграждение (брутното възнаграждение = нетното възнаграждение + дела за сметка на служителя). Предвид факта, че делът за сметка на работодателя и делът за сметка на служителя покриват около половината от общата ставка на вноските за задължително социално осигуряване, съответните им ставки на вноските за задължително социално осигуряване са варирали в порядъка от приблизително 19 % до 21 % от брутното възнаграждение.

(69) Частните служители на Deutsche Post са се ползвали не само от задължителните схеми за социално осигуряване, но и от допълнително пенсионно осигуряване. На частните служители, започнали работа преди 1997 г., е било предложено допълнително пенсионно осигурително покритие, което би им позволило да получават пенсии, близки до тези на държавните служители. Така допълнителното пенсионно осигуряване е покривало разликата между пенсията на частните служители от задължителното социално осигуряване, която се равнява на определен процент от усредненото възнаграждение през целия професионален живот, и пенсията на държавните служители, която е определен процент от последната заплата. Подробните правила са определени в Устава на Агенцията за пенсионно осигуряване на Пощенската служба на Федерална република Германия (*Satzung der Versorgungsanstalt der Deutschen Bundespost*).

3. **ОСНОВАНИЯ ЗА ОТКРИВАНЕ НА ПРОЦЕДУРАТА**

(70) В решението за откриване Комисията счете, че като е покрила дефицита, натрупан до 1999 г. във връзка с ранното пенсиониране на значителен брой държавни служители на Deutsche Post в периода 1995—1999 г., държавата може да е предоставила предимство на Deutsche Post.

(71) Затова предварително разследване на мярката на Комисията не можа да потвърди заключението, че мярката не е представлявала държавна помощ.

(72) В допълнение в решението за откриване Комисията заключи, че въз основа на нейното предварително разследване са се породили съмнения по отношение на съвместимостта на мярката с вътрешния пазар.

4. **РЕЛЕВАНТНИ МНЕНИЯ НА ЗАИНТЕРЕСОВАНИ СТРАНИ**

(73) Заинтересованите страни представиха мнения относно решението за откриване, решението за разширяване от 2007 г. (понастоящем отменено) и решението за разширяване от 2011 г. (понастоящем отменено).

(74) В настоящия раздел се обобщават мненията, за които беше преценено, че са от значение за оценката на разглежданата мярка (т.е. пенсионната мярка за периода 1995—1999 г.), и не се отразяват всички мнения, получени в хода на предишни разследвания относно други мерки и/или пенсионната мярка за периода след 1999 г.

4.1. **Мнения на трети страни**

(75) Според Британската пощенска служба — British Post Office (наричана по-долу „Британските пощи“), поемането на пенсионните задължения, възникнали за DPAG в резултат на ранното пенсиониране на 25 % от неговия персонал, е държавна помощ. Британските пощи твърдят, че недостигът по отношение на пенсиите е следвало да бъде финансиран от продажбата на стопански активи.

(76) Според UPS на Deutsche Post е било предоставено предимство, тъй като то е било частично освободено от задължението за плащане, съществувало преди 1995 г. Тъй като обикновените оператори трябва да поемат своите собствени разходи за пенсии, Deutsche Post е било поставено в по-благоприятно положение в сравнение с неговите конкуренти.

(77) В представеното от него мнение от 28 ноември 2019 г. (вследствие на решението на Общия съд от 2019 г. за отмяна на решението за разширяване от 2011 г.) UPS твърди, че Комисията следва да продължи разследването на пенсионната мярка и, по-специално, следва да направи оценка на пенсионната мярка чрез прилагане на съдебната практика по делото *Orange* ([22]) (вместо на съдебната практика по делото *Combus* ([23])). Освен това UPS счита, че дори прилагайки съдебната практика по делото *Combus*, Комисията следва да заключи, че пенсионната мярка е представлявала несъвместима помощ.

4.2. **Мнения на Германия**

(78) Според германските органи участието на държавата в пенсионния фонд е било ограничено до необходимото, за да се компенсира наложено на DPAG от държавата обективно по-неблагоприятно положение.

([22]) Решение на Съда от 26 октомври 2016 г., *Orange/Комисия*, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.

([23]) Решение на Общия съд от 16 март 2004 г., *Danske Busvognmænd/Комисия*, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76

(79) Според германските органи финансирането на предсрочното пенсиониране на държавните служители, назначени преди приватизацията на DPAG, е останало основно задължение на държавата по отношение на държавните служители. Следователно съвместната отговорност на DPAG за финансирането на пенсионния фонд е довела до нетипични специални разходи. Участието на държавата в пенсионните задължения само частично е компенсирало наложено преди това на DPAG от държавата обективно по-неблагоприятно положение. Поради това Германия счита, че не е налице предимство в полза на DPAG и също че приносът на държавата в пенсионния фонд не представлява нарушаване на конкуренцията или търговията.

(80) Предвид решението по делото *Combus* ([24]) Германия счита, че в хода на приватизацията на доставчици на универсална услуга, които преди това са били държавна собственост, плащането от страна на държавата на разходите за пенсии — които надхвърлят обичайно приеманото от частните конкуренти ниво — не представлява помощ. Германия счита, че за да се направи оценка относно наличието на помощ, следва да се направи сравнение между социалните обезщетения за държавните служители на Deutsche Post и социалните обезщетения на конкурентите.

5. **ОЦЕНКА ОТНОСНО НАЛИЧИЕТО НА ПОМОЩ, СВЪРЗАНА С ПЕНСИОННАТА МЯРКА**

(81) Съгласно член 107, параграф 1 от ДФЕС „всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки, е несъвместима с вътрешния пазар“.

(82) Една мярка се определя като държавна помощ, ако са изпълнени следните кумулативни условия: а) мярката е предоставена от държавите членки чрез държавни ресурси; б) тя предоставя избирателно икономическо предимство на определени предприятия или производството на някои стоки; в) предимството нарушава или заплашва да наруши конкуренцията; и г) мярката засяга търговията в рамките на ЕС.

(83) Тъй като пенсионната мярка се основава на член 16 от PostPersG и се финансира от публичния бюджет, тя може да бъде приписана на държавата и се предоставя чрез държавни ресурси по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС. Освен това, тъй като пенсионната мярка е приведена в действие само за освобождаване на Deutsche Post от част от разходите за пенсии за държавните служители и поради това в крайна сметка е в полза на Deutsche Post, тя е избирателна.

5.1. **Наличие на финансово предимство**

5.1.1. *Приложима методология за оценка на наличието на предимство*

(84) Въз основа на решението по дело *Combus* Германия твърди, че с пенсионната мярка не е било предоставено финансово предимство, тъй като с нея Deutsche Post е било освободено от допълнителни разходи за пенсии.

(85) В решението от 2012 г. Комисията отхвърли твърденията на Германия, че наличието на предимство трябва да бъде установено въз основа на съдебната практика по дело *Combus*.

(86) С оглед на отмяната на решението от 2012 г. и на решението за разширяване от 2011 г. Комисията обаче счита, че решенията на Общия съд по дела T-143/12 ([25]) и T-388/11 ([26]) задължават Комисията, в съответствие с член 266 от ДФЕС, да приложи съдебната практика по делото *Combus* по отношение на пенсионната мярка. Действително, съгласно член 266, параграф 1 от ДФЕС, „[и]нституцията […], чийто акт е бил отменен или чието бездействие е било обявено за противоречащо на Договорите, е длъжна да предприеме необходимите мерки за изпълнение на решението на Съда на Европейския съюз“.

(87) В своето решение от 14 юли 2016 г. Общият съд постанови, че „само твърдението, че финансовите тежести за пенсии спадат към обичайно поеманите от бюджета на предприятието разходи, не е достатъчно, за да може в случая да се докаже съществуването на икономическо и избирателно предимство в полза на Deutsche Post. Комисията следователно не е изпълнила задължението си да докаже споменатото предимство, допускайки по такъв начин грешка при прилагане на правото“ ([27]).

([24]) Решение на Общия съд от 16 март 2004 г., *Danske Busvognmænd/Комисия*, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76, т. 57.
([25]) Решение на Общия съд от 14 юли 2016 г., *Германия/Комисия*, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406.
([26]) Решение на Общия съд от 10 април 2019 г., *Deutsche Post/Комисия*, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.
([27]) Решение на Общия съд от 14 юли 2016 г., *Германия/Комисия*, T-143/12, ECLI:EU:T:2016: 406, т. 154.

(88) В този контекст Комисията ще оцени наличието на предимство за Deutsche Post, като приложи съдебната практика по дело *Combus*. По-специално Комисията счита, че противно на изразеното от UPS становище Комисията е длъжна за оценка на пенсионната мярка да приложи съдебната практика по дело *Combus*, а не съдебната практика по дело *Orange* ([28]). По-конкретно Комисията счита, че фактът, че в посоченото решение Съдът може да се е отклонил от своя правен подход, приложен в решението по дело *Combus*, и че впоследствие съдебната практика по дело *Combus* може вече да не е приложима към подобни мерки в други случаи, не поставя под въпрос задължението на Комисията да приложи методологията от дело *Combus* към разглежданата в настоящия случай пенсионна мярка в съответствие с член 266, параграф 1 от ДФЕС (вж. съображение 86).

5.1.2. *Наличие на предимство по настоящото дело*

(89) С оглед на прилагането на съдебната практика по дело *Combus* в настоящия случай, Комисията ще направи оценка дали като е поела отговорност за разликата между общата сума, фиксирана между 1995 и 1999 г., и общата сума на разходите за пенсиите на бившите държавни служители на Deutsche Post, Германия е предоставила икономическо предимство на Deutsche Post в сравнение с неговите конкуренти.

(90) Комисията ще извърши този анализ в следните три етапа, за да определи наличието на предимство:

а) първо, Комисията ще установи размера на социалноосигурителните вноски, основаващи се на заплатите, на други предприятия в сектора на писмовните/колетните пратки;

б) след това тя ще установи размера на социалноосигурителните вноски, основаващи се на заплатите, които Deutsche Post плаща за своите държавни служители;

в) накрая Комисията ще сравни двата размера.

5.1.2.1. Размер на социалноосигурителните вноски на други предприятия в сектора на писмовните/колетните пратки

5.1.2.1.1. Изчисляване на референтната ставка

(91) Частните конкуренти трябва да плащат на държавата от своите приходи както дела за сметка на работодателя, така и дела за сметка на служителя от социалноосигурителните вноски. Както е показано на фигура 3, общите ставки на вноските за задължително социално осигуряване за периода 1995—1999 г. се движат приблизително между 39 и 42 % от брутното възнаграждение. Съответните ставки на вноските за задължително социално осигуряване за сметка на работодателя и за сметка на служителя са били в диапазона приблизително 19—21 % от брутното възнаграждение (вж. съображение 68).

(92) В сравнение с частните служители държавните служители не трябва да плащат дял от социалноосигурителните вноски по отношение на здравните грижи и дългосрочните грижи, а вместо това трябва сами да покриват 30—50 % от своите разходи за здравни грижи и дългосрочни грижи (най-вече чрез сключване на договори за допълнително частно осигуряване). Може да се приеме обаче, че вноската на държавните служители в размер на 30—50 % от техните разходи за здравни и дългосрочни грижи по своя икономически ефект съответства в голяма степен на вноската на частните служители в задължителните осигурителни схеми за здравни и дългосрочни грижи ([29]).

(93) Освен това държавните служители не плащат вноски за своето пенсионно осигуряване и осигуряване за безработица. Следователно вноската на Deutsche Post следва да надхвърля дела на частните работодатели и да включва всички разходи за пенсии и осигуряване за безработица, както и оставащите разходи за здравни и дългосрочни грижи на държавните служители.

(94) Следователно референтната ставка за вноските на Deutsche Post за социално осигуряване (наричана по-долу „референтната ставка“) трябва да включва общата ставка на вноската (общата ставка на вноската = дела на работодателя + дела на служителя) по схемите за пенсионно осигуряване и осигуряване за безработица и дела на работодателя по осигурителните схеми за здравно осигуряване и дългосрочни грижи.

(95) Както е показано в таблица 1 по-долу, в периода 1995—1999 г. референтната ставка е била между 32 и 34,5 % от брутното възнаграждение на частните служители.

([28]) Решение на Съда от 26 октомври 2016 г., *Orange/Комисия*, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.

([29]) Предвид факта, че делът на служителите в рамките на задължителните осигурителни схеми за здравни и дългосрочни грижи за частните служители съответства на около половината от общата ставка на вноската (вж. съображение 68), може да се приеме, че разходите, направени от държавните служители за допълнително частно застраховане за покриване на 30—50 %, в голяма степен се равняват на вноската на частните служители.

Таблица 1

Референтна ставка за вноските на Deutsche Post за социално осигуряване

(%)

	1995 г.	1996 г.	1997 г.	1998 г.	1999 г.
Дял за сметка на работодателя	**19,49**	**20,01**	**21,07**	**21,07**	**20,77**
Здравно осигуряване	6,44	6,48	6,82	6,82	6,82
Осигуряване за дългосрочни грижи	0,50	0,68	0,85	0,85	0,85
Осигуряване за безработица	3,25	3,25	3,25	3,25	3,25
Пенсионно осигуряване	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
Дял за сметка на служителя	**12,55**	**12,85**	**13,40**	**13,40**	**13,10**
Осигуряване за безработица	3,25	3,25	3,25	3,25	3,25
Пенсионно осигуряване	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
Референтна ставка за Deutsche Post	**32,04**	**32,86**	**34,47**	**34,47**	**33,87**

5.1.2.1.2. Изчисляване на базовото брутно трудово възнаграждение

(96) Тъй като размерът на социалноосигурителните вноски, който Deutsche Post трябва да плаща за своите държавни служители, следва да бъде равен на размера на вноските за задължително социално осигуряване, е важно Deutsche Post не само да бъде обложено със същата ставка, но и ставката да се изчислява за едно и също базово брутно възнаграждение.

(97) Поради това е необходимо да се определи брутно възнаграждение за държавните служители (наричано по-долу „брутно възнаграждение за държавните служители“), което предвижда базово възнаграждение, равно на брутното възнаграждение за частните служители.

(98) Приема се, че вноските на държавните служители за техните разходи за здравни и дългосрочни грижи се равняват на вноските на частните служители по задължителните осигурителни схеми за здравни и дългосрочни грижи (вж. съображение 92). Следователно не е необходимо коригиране на базовото възнаграждение в това отношение. Тъй като обаче държавните служители не плащат вноски по своите схеми за пенсионно осигуряване и осигуряване за безработица (вж. съображение 93), действителното възнаграждение (т.е. действителните разходи за възнаграждение) следва да бъде увеличено чрез прилагане на фактор, с който се взема предвид делът на частните служители от вноските по задължителното о пенсионно осигуряване и осигуряване за безработица.

(99) Със следващата формула действителното възнаграждение се преобразува в брутно възнаграждение, което е равно на брутното възнаграждение на частните служители:

$$\text{Заплата} * \frac{\text{Брутна заплата на държавните служители}=}{100\text{-(дял на частните служители в пенсионното осигуряване и осигуряването за безработица)}}{100}$$

(100) Следващата формула, приложена за 1997 г., би довела например до следния резултат:

$$\text{Брутна заплата на държавните служители} =$$

$$\text{заплата} * \frac{100}{(100-(3{,}25+10{,}15))} = \text{заплата} * 1{,}15$$

(101) Ако вземем например вноските за 1997 г., брутното възнаграждение за държавните служители надвишава с 15 % действителното възнаграждение на държавните служители.

5.1.2.2. Определяне на основаните на брутното възнаграждение социалноосигурителни вноски, плащани от Deutsche Post за неговите държавни служители

5.1.2.2.1. Предимство при сравнение с референтната ставка

(102) Съгласно член 16, параграф 1 от PostPersRG Deutsche Post е трябвало да плаща в пенсионния фонд годишни вноски от 2,045 млрд. евро за периода 1995—1999 г., или общо 10,225 млрд. евро.

(103) Въз основа на това и като се има предвид горепосоченото, е възможно да се изчислят основаните на брутното възнаграждение социалноосигурителни вноски, плащани от Deutsche Post за периода 1995—1999 г., и да се сравнят с установената в съображение 95 референтна ставка.

Таблица 2

Основани на брутното възнаграждение социалноосигурителни вноски и референтна ставка на Deutsche Post

	1995 г.	1996 г.	1997 г.	1998 г.	1999 г.
Вноска на Deutsche Post в пенсионния фонд (млрд. евро)	2,045	2,045	2,045	2,045	2,045
Нетно възнаграждение на държавните служители (млрд. евро)	3,522	2,992	2,712	2,581	2,288
Брутно възнаграждение на държавните служители (млрд. евро)	4,050	3,441	3,119	2,968	2,631
Вноска на Deutsche Post в проценти от брутното възнаграждение	**50**	**59**	**66**	**69**	**78**
Референтна ставка (%)	**31,93**	**33,29**	**34,44**	**34,46**	**33,85**

(104) От това изчисление не изглежда Deutsche Post да се е възползвало от предимство, тъй като е платило повече от изчислената референтна ставка.

5.1.2.2.2. Предимство при сравнение с референтната ставка, като се взема предвид потенциалното въздействие на регулирането на тарифите

(105) *Следва* да се отбележи, че в съображения 332—338 от решението от 2012 г. Комисията счете, че регулирането на възнагражденията на Deutsche Post е било фактор от значение за изчисляване на основаните на брутното възнаграждение социалноосигурителни вноски, плащани в действителност от Deutsche Post, и за оценяване на пропорционалността на пенсионната мярка.

(106) Това е било обосновано от факта, че в член 20, параграфи 1 и 2 от Закона за пощенските услуги (*Postgesetz — PostG*) от 22 декември 1997 г. ([30]) на Deutsche Post се позволява да поиска от регулатора при определянето на допустимото ниво на приходите от изключителното право и регулираните услуги да включи в разходите, които да бъдат възстановени за сметка на потребителите, и „допълнителна социална тежест“, както и разходите за ефективно предоставяне на универсалната услуга.

(107) Регулаторният орган в пощенския сектор прие този подход за първи път в решението за праговете на тарифите от 2002 г. (приложено от 1 януари 2003 г.) и също така одобри „допълнителната социална тежест“ в решенията за праговете на тарифите от 2007 и 2011 г. Комисията беше на мнение, че от икономическа гледна точка това е имало за резултат Deutsche Post да плаща в действителност по-ниски ставки на вноските за разходите за социално осигуряване от предполагаемия му принос в пенсионния фонд. Въз основа на това съображение в решението от 2012 г. Комисията успя да установи и да определи количествено размера на несъвместимата помощ, която трябва да бъде възстановена за периода от 1 януари 2003 г. до момента, в който предоставянето на сравнителното предимство е било прекратено.

([30]) BGBl. 1997 г., част I, № 88, стр. 3294.

(108) Във връзка с настоящото решение и следователно с оценката на пенсионната мярка за периода 1995—1999 г. може да се обсъди дали при оценката на наличието на предимство по методологията от делото *Combus* потенциалното въздействие на регулирането на тарифите на Deutsche Post следва да бъде взето предвид при определянето на потенциалното предимство, предоставено на оператора чрез пенсионната мярка.

(109) Комисията обаче счита, че във всеки случай потенциалното въздействие на регулирането на тарифите не е от значение по отношение на времевия обхват на оценяваната в настоящото решение мярка, т.е. периода 1995—1999 г.

(110) Действително, както Комисията отбеляза в решението от 2012 г., първото решение за праговете на тарифите на регулаторния орган в пощенския сектор, при което е била взета предвид „прекомерната социална тежест“, както е предвидено в PostG, е било взето едва през 2002 г. за периода 2003—2007 г. ([31]) За разлика от това, по отношение на периода преди 2003 г. Комисията счете, че не може да заключи със сигурност от правното основание за регулираните тарифи, които са в сила през периода 1995—2002 г., как компетентните органи са взели решение за състава на регулираните тарифи на предварителна основа ([32]). В този контекст Комисията обясни, че при липсата на определен целеви елемент от тарифата за социални разходи не е възможно да се определи нивото на основаните на брутното възнаграждение социалноосигурителни вноски, като се вземе предвид регулирането на тарифите на Deutsche Post ([33]). Въз основа на тези съображения в решението от 2012 г. Комисията стигна до заключението, че не може да установи и да определи количествено размера на несъвместимата помощ за периода 1995—2002 г. ([34])

(111) За настоящото решение Комисията счита, че тези съображения се прилагат по същия начин в рамките на оценката за наличието на предимство по методологията на *Combus*, т.е. сравнителния анализ, описан в съображение (90). Тъй като въпреки положените усилия Комисията не може да определи количествено потенциалното въздействие на регулирането на тарифите върху основаните на брутното възнаграждение социалноосигурителни вноски, плащани от Deutsche Post за нейните държавни служители, тя не може да установи наличието на предимство на тази основа.

5.2. **Заключение относно наличието на финансово предимство**

(112) От гореизложеното произтича, че ако Комисията се ограничи до пряко сравнение на вноските на Deutsche Post в пенсионния фонд и съответната референтна ставка, не може да се установи наличието на предимство за Deutsche Post. Освен това, дори ако Комисията разшири оценката си, за да отчете потенциалното въздействие от регулирането на тарифите на Deutsche Post — ако се приеме, че това е оправдано — все още няма да е възможно да се установи и определи количествено конкретно предимство за периода 1995—1999 г. и то да се свърже с пенсионната мярка.

(113) Въз основа на гореизложеното Комисията счита, че не може да установи, че с пенсионната мярка, приведена в действие в полза на Deutsche Post за периода 1995—1999 г., е предоставено предимство на оператора по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС. Като се има предвид, че наличието на предимство, което е едно от кумулативните условия за наличието на помощ, не може да бъде установено, Комисията заключава, че пенсионната мярка не е включвала държавна помощ.

6. **Заключение**

(114) Комисията установява, че пенсионната мярка, приведена в действие от Германия за периода 1995—1999 г., не представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Пенсионната мярка, приведена в действие от Германия в полза на Deutsche Post за периода 1995—1999 г., не представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

([31]) Решение 2012/636/ЕС, съображение 332.
([32]) Пак там, съображение 329.
([33]) Пак там, съображение 329.
([34]) Пак там, съображение 408.

Член 2

Адресат на настоящото решение е Германия.

Съставено в Брюксел на 7 февруари 2020 година.

За Комисията
Margrethe VESTAGER
Изпълнителен заместник-председател